

HOOFDSTUK 31

DIEPE WONDEN

De speedboot meerde aan bij de kleine, verlaten jachthaven. De twee bewakers volgden Enrico Moretti naar zijn groene Bentley, die aan de rand van het water geparkeerd stond. Enrico gooide tevreden het rode metaalkleurige koffertje op de achterbank en scheurde met zijn twee kompanen het kronkelende zandpad op, het bos van het *Parco Regionale Della Lessinia* tegemoet.

Vanachter het overwoekerde wrak van een plezierbootje kwamen twee hoofden voorzichtig omhoog. Nielsen en Felix werden voor hun lange wachten beloofd: een uur lang was Enrico weggebleven.

‘Wat denk je?’ vroeg Felix. ‘Moeten we Enrico volgen of ...’

Felix knikte naar het meer. Beide jongens hadden geen idee wat Enrico daar te verbergen zou kunnen hebben.

‘De tijd is in ons nadeel’, zei Nielsen. ‘Ik zou zeggen: Enrico volgen naar Verona, naar de voorstelling.’

‘Tenzij ... Waar zou jij een meisje verbergen dat watervrees heeft?’

Nielsen staaarde naar het eilandje, dat ver weg in het midden van het meer lag.

‘Enrico weet niet dat Erika watervrees heeft!’

‘Ben je daar zeker van?’ vroeg Felix. ‘Misschien is hij het te weten gekomen?’

‘En Andreas dan? Die houd je niet op een eiland gevangen!’

‘Ja zeg! Discussiëren helpt ons ook niet verder! Enrico is toch iets op dat meer gaan doen? Hij ging toch niet zomaar naar dat eilandje?’

Nielsen was zelf eigenlijk ook nieuwsgierig en knikte.

‘Een halfuur, meer tijd hebben we niet. Dan moeten we weer hier zijn om naar Verona te vertrekken!’

Felix glimlachte, gooide zijn rugzak op z’n schouder, en spurtte over het versleten hout van de pier naar Enrico’s speedboot.

Nielsen vloekte.

‘Oh nee hè, dat rotting heeft een elektronisch slot!’

‘Geen probleem. Ik krijg hem wel aan de praat.’

‘Hoeveel tijd heb je nodig?’

‘Het gaat er niet om hoeveel tijd ik nodig heb,’ glimlachte Felix, ‘maar hoeveel stenen!’

Hij rende naar de oever en zocht een grote, puntige kei uit. Met de nodige moeite tilde de computerjongen de zware, zanderige steen van de grond en waggelde terug naar het bootje.

‘Dit wil ik wel eens zien,’ zei Nielsen, ‘hoe jij met een kei een elektronisch slot gaat omzeilen!’

‘Simpel toch?’ grinnikte Felix en hij beukte met de kei hard op de beschermkap van de motor.

Binnen de kortste keren had de techneut het polyester losgekregen. Hij veegde de zwarte smeer van de elektriciteitsdraden. Al snel werd duidelijk welke kabel groen, rood en blauw met geel gekleurd was. Hij rukte de kabels los en met een paar flinke vonken liet Felix de motor aanslaan. Het duurde al met al geen halve minuut. Nielsen stapte snel in het bootje en maakte het meertouw los.

*

Andreas staaarde naar de helblauwe hemel. Hij ademde steeds regelmatig en kwam langzaam tot rust. Hij streek door zijn donkere haren.

‘Bedankt.’

Erika lag naast hem op de stenen en klemde haar linkerpols af ter hoogte van de metalen armband.

‘Gaat het?’ vroeg hij. Hij nam voorzichtig haar hand vast en probeerde de mechaniek van de armband te doorgronden.

‘Niet aankomen’, zei Erika. ‘Het doet nog wel pijn, maar het is al beter dan het geweest is.’

Het bloed rond de naalden was gestold. Haar pols was min of meer gevoelloos en opgezwollen. Als Erika niet bewoog en de armband niet aanraakte, bleef de pijn op een draaglijk niveau.

‘We moeten hier weg zien te komen’, zei Andreas en hij keek om zich heen. Erika zweeg. Ze wist dat vluchten onmogelijk was met haar gekwetste pols.

Andreas’ doorweekte shirt zat verfrommeld over zijn borst, zijn navel bloot. Hij had de mooiste buik die Erika ooit gezien had, Zuid-Europees gekleurd en stevig gespierd. Maar vanaf zijn navel was de huid licht verkleurd en geschaafd. Erika streefde langs zijn natte shirt en trok de stof wat verder omhoog. Ze schrok toen ze zag dat de mooie Italiaanse jongen het litteken van een brandwond op zijn buik had, iets groter dan Erika’s hand.

‘Is er iets?’ vroeg hij scherp.

‘Wat is er met je buik gebeurd?’

‘Maakt het uit?’ Hij trok de stof van zijn shirt weer naar beneden. ‘Het is gewoon lelijk. Dat is alles.’

Andreas draaide zich een beetje om en tuurde naar het water.

‘Is daarom die date met Florence mislukt?’

Andreas haalde z’n schouders op. ‘Ze zou het vroeg of laat toch ontdekken.’

‘En dan? Misschien vindt ze het helemaal niet erg?’

‘Doe toch niet zo hypocriet. Meisjes willen een jongen met een mooi snoetje en een normaal lijf. Niet een freak met brandwonden.’

‘Dat weet jij toch niet?’ vroeg Erika opstandig. ‘Niet alle meisjes zijn zo!’

Andreas draaide zich boos om.

‘Je moest jezelf eens horen! Ben jij dan het type dat verlekkerd is op een misvormde buik?’

‘Misvormd? Jij kan ook behoorlijk overdrijven, Andreas!’ zei Erika

en ze ging weer met haar hand naar zijn shirt. Andreas hield haar tegen.

‘Ik heb je leven gered en ik draag een armband die me in enkele seconden kan vergiftigen’, sneerde Erika. ‘Ga je nu toch nog moeilijk doen?’

Andreas zuchtte en leunde achterover. Zijn handen plantte hij achter zich in het zand. Erika kwam voorzichtig dichterbij zitten en duwde het shirt weer omhoog. Andreas deed beschaamd z’n ogen dicht, toen Erika met haar fijne vingers langs zijn navel streelde en over de ruwe, verbrande huid. Zijn borstkas was net zo perfect gevormd als de rest van zijn lichaam. Het leek erop alsof een beeldhouwer met enkele brute halen de zachte lijnen had verhard. Erika voelde voorzichtig langs de verkleurde littekens.

‘Het is helemaal niet raar’, zei ze. ‘Heb je ooit wel eens bedacht dat er ook meisjes zijn die door je knappe snoetje of een paar brandwonden heen kijken, en je nemen voor wie je *echt* bent?’

‘Ja, waar moet ik zo’n meisje vinden!?’ vroeg Andreas ongelovig. Erika glimlachte onzeker en haalde haar schouders op.

Een ronkend geluid doorbrak de ongemakkelijke stilte. Het was de speedboot die in volle vaart over het water aan kwam scheuren, tot bij het keienstrand. Andreas en Erika keken verbaasd op toen ze Felix op het dek zagen staan zwaaien. ‘*Bonjour tous les deux*. Dat is lang geleden hè!’

Andreas liep zo snel hij kon door het water naar de boot. Hij omhelsde Nielsen en Felix en drukte hen uit pure vreugde bijna plat. Ook Nielsen was euforisch dat zijn team herenigd was.

‘Je kan niet geloven hoe blij ik ben dat ik jullie zie en dat jullie ongedeerd zijn.’

Andreas wees ongemakkelijk naar Erika, die op het strand naar hen stond te kijken en haar linkerarm omklemde.

‘Ongedeerd? Ik vrees dat we een klein probleempje hebben.’

*

Andreas scheurde met de speedboot over de waterplas en at daarbij gretig van de koeken uit Felix' rode Kipling rugzak. De oever kwam in zicht, en Andreas zocht gespannen naar een geschikte plek om aan te meren.

Felix bekeek intussen nauwgezet Erika's pols. Ook hij kon niet zo gauw een manier bedenken om de gruwelijke armband los te krijgen, zeker niet nu hij geen enkel technisch hulpmiddel bij zich had. Bovendien zou bij de minste schok het gif vrij kunnen komen, met fatale gevolgen voor Erika.

Het meisje deed het hele verhaal, hoe Enrico zijn perfecte voorstelling zag.

'Ben je hier echt zeker van?' vroeg Nielsen.

'Ja, hij wil aan het einde van de voorstelling Jianna Figini vergiften en de wereld bestoken met een of ander computervirus.'

Felix knikte bang. 'Dat is die *ePG 2.0* worm van Vittore.'

'Is dat virus dan echt zo gevaarlijk?' vroeg Erika.

'Het wordt geprogrammeerd om industriële systemen te manipuleren en chaos te veroorzaken. Bij de laatste test is een heel dorp van de kaart geveegd.'

'Het is niet moeilijk om je voor te stellen wat dat op wereldschaal zou betekenen!' zei Nielsen. 'Gruwelijke vliegtuigongevallen, nucleaire meltdowns, sluizen die open worden gezet, ecologische rampen, productielijnen van voeding of medicijnen die gemanipuleerd worden, alle communicatie die wordt afgesneden ... de mogelijkheden zijn eindeloos.'

Andreas gooide het stuur om en joeg de speedboot zo ver mogelijk in het hoge gras. Op een verder verlaten parkeerplaats stond een jonge zakenman te bellen bij zijn knalgele Porsche Panamera. De man voerde een geanimeerd gesprek en ijsbeerde over het donkere asfalt. Andreas sloop voorzichtig dichterbij. De drie *Team Mortis* tieners volgden hem op de voet.

'Die auto moeten we hebben', fluisterde Andreas.

'Stelen van een onschuldige kerel?' vroeg Erika opstandig.

‘We zitten middenin de Italiaanse bossen. Hoe wil jij anders op tijd in Verona komen? We hebben geen keuze!’

Nielsen knikte. ‘Hoeveel tijd heb je nodig om die auto aan de praat te krijgen?’

Dertig seconden, maximaal vijfenveertig!’

‘Top!’ Nielsen keek naar Erika.

‘Jij moet die vent afleiden!’

‘Hoe dan?’

‘Weet ik veel. Verzin maar iets.’

‘Gebruik je vrouwelijke charmes’, zei Felix, en trok het topje van Erika wat verder naar beneden.

‘Een décolleté doet wonderen bij zo’n vent.’

Erika staarde de computernerd kwaad aan en ging op weg.

De zakenman klonk nors aan de telefoon, maar hij had het zestienjarige meisje onmiddellijk in het vizier. Knap ding! Hij rondde zijn gesprek af toen ze naar hem toe stapte en onschuldig door haar rode haren streek.

‘*Mi scusi*, zou u mij eventjes kunnen helpen?’ vroeg ze lief.

De zakenman staarde het verwaaide tienermeisje aan. Hij merkte niet dat een meter of tien achter hem drie jongens naar zijn auto slopen.

‘Wat is het probleem?’

‘Mijn vriend’, wees Erika naar het meer. ‘We hebben een speedboot en er is iets mis met de motor. We krijgen hem niet meer aan de praat.’

‘Ik weet niets van speedboten, maar ik wil jou wel een lift geven’, antwoordde de zakenman, en hij staarde verlekkerd naar Erika.

Met een luid geronk kwam de motor van de Porsche op gang. Andreas had een absolute toptijd neergezet: twaalf seconden! De zakenman keek om en zag nog net hoe Nielsen bij Andreas en Felix in de auto stapte. Erika glimlachte onschuldig.

‘Laat maar. Ik denk dat mijn vriend al een lift gevonden heeft.’

De zakenman rende zo snel hij kon naar zijn dure bolide. Andreas trapte op het gaspedaal, sneed de zakenman de pas af, en scheurde over de parking naar Erika. Nielsen gooide het portier open en trok zijn nichtje naar binnen. De knalgele sportwagen stootte het verlaten asfalt af. De zakenman vloekte en tierde: 'Smerige rotkinderen! Bedriegster!'